

PDF - vervolg 'de Wil van God'

Het eerste wat bij je opkomt is dat je denkt dat God kiest in jouw plaats, dat mijn keuze er niet toe doet; dat de Wil van God van elders komt, vanuit de Hemelen of om het even waar; dat mijn eigen verlangens niet belangrijk is; dat ik eigenlijk niet weet waar mijn verlangens naartoe is. Spirituele meesters en theologen zijn erg duidelijk: in geen enkel geval zal God kiezen in mijn plaats; 'ik' mag kiezen, terwijl ik verlangens uitzuiver en het afstem op het plan van God.

Studie van het Woord en de Kerkvaders maken je wakker voor een traject wat je heel erg zal bevrijden.

Je zult tot jezelf zeggen, hier heb ik nu al die jaren naar gezocht - nu weet ik wat mij te doen staat.

Je zult ontdekken wat je aan kunt en er door de Heilige Geest een grote vreugde aan beleven.

Hier kun jij aan beginnen in je eigen omgeving ten opzichte van je huisgenoten, de mensen op je werk en zo klein als het lijkt je zult ontdekken dat je in die Geest, in God kunt lief hebben.

Jij, die altijd dacht, ik moet dit of ik moet dat, de dwang, dat God het zou zijn, Die beveelt... .

Dat geeft je waarschijnlijk een bevrijding, het besef slechts te mogen beminnen wat je zoal doet.

Je wordt bevrijd van die enge begrippen waardoor je God buiten jezelf bent gaan zoeken.

Om te beginnen dien jij jezelf af te vragen, wat jij om 'Gods Wil' zo graag doet, waar jij persoonlijk van houdt om Hem als Heer en Meester van je leven tegemoet te treden . . . . .

Onze Heer en Genezer vraagt regelmatig: "Wat verlang je? Wil je genezen? Wat wil je dat 'Ik' voor je doe?". Hij vraagt jou wat jij wilt, wat jij verlangt.

In de heilige Geest zul jij jezelf in handen dienen te nemen, met een gezuiverd hart.

We gaan dus kijken naar jouw 'fundamentele behoeften', naar jouw eigen verlangens om God tegemoet te treden. De moed hebben om jezelf af te vragen wat jij graag zou beleven - dit brengt klaarheid in de dingen.

Zijn jouw 'fundamentele behoeften' net zo groot als die van de Heiligen, als de H. Seraphim van Sarov, als H. Silouan de Athoniet. Dit is voor ons gewoon kerkvolk denk ik te hoog gegrepen, want we beseffen allemaal dat bij die wens je de eigen daden onder ogen zult dienen te zien. Zo heeft iemand, die het diakenschap, het priesterschap of het bisschopsambt ambieert ook in te zien dat een dergelijke functie een bepaald gedrag inhoudt. In de aanloop daartoe mag het allemaal heel mooi en hoopgevend zijn en wordt er door het kerkvolk volmondig 3x 'AXIOS' uitgeroepen. Deze slogan zal echter regelmatig ingeslikt worden wanneer de persoon in kwestie zich als 'een zomerkoning' is gaan ontpoppen. Het is tevens de vraag of autoriteitsgedrag in de huidige samenleving nog enige winst oplevert. Onze samenleving anno de 21e eeuw draait om 'eigen' verantwoordelijkheid dragen en 'zelfsturende' teams, welke een christelijke gemeenschap doet bloeien.

Daarnaast dient een ieder zich te beseffen, dat er niet maar één antwoord is op de vraag hoe wij als christen ons leven dienen in te richten. Immers wanneer er maar één antwoord zou zijn en je dat éne antwoord niet vindt, dan zou dat een ramp betekenen; dan mis jij je leven, dan loop je op een zijweg, want er zijn wel vier of vijf antwoorden mogelijk om de christelijke weg te gaan; ons levensantwoord staat immers nergens opgeschreven. De oproep tot een christelijk leven is reëel maar open; jij mag dus zèlf uitvinden hoe jij jouw antwoord formuleert en realiseert.

Wat feitelijk gebeurt is niet het kader waarbinnen God ons 'opsluit'; datgene wat wij op onze levensweg meemaken, de gebeurtenissen zijn het materiaal, hetgeen ons gegeven is om ons antwoord mee te formuleren en hieruit wasdom [groei] en volwassen gedrag te kristalliseren.

Bestaat er een particuliere Wil van God ten opzichte van elke individuele mens?

Het correcte antwoord is, te spreken van een persoonlijk antwoord van iedereen op "het universele plan van God"; daarmee scheppen wij voor onszelf duidelijkheid.

Dit is onvervalst helder: iedereen is geroepen maar binnen de vrijheid; God roept ons tot vrijheid, tot creativiteit. Er wordt ons geen plaats toegewezen maar wij hebben de plaats gekregen, waartoe wij in staat zijn en verlangens deze in te nemen.

Jezus zegt: “in het huis van Mijn Vader zijn er vele woningen”. Het gaat om een appèl op de inwendige vrijheid van de kinderen van God om het Koninkrijk der Hemelen op te bouwen, dit begrip, dit inzicht geeft ons ruimte om te leven.

Het is verbazingwekkend te zien dat sommige geloofsgemeenschappen zwaar gebukt gaan onder het begrip van het Kruis, door gehoorzaamheid van bovenaf vervormd zijn geraakt, zich in stappen hebben ontwikkeld tot een perverse god.

Voorafgaand aan dit Hoogfeest van Transfiguratie wordt in de Orthodoxe kerken [op 1 augustus] de plechtige kerkelijke intocht van het eerbiedwaardig en hooggeëerde leven-schenkende Kruis van onze Heer gevierd. Onze Heer en Verlosser, Jezus Christus is niet uit de Hemelen neergedaald om uit te boeten, maar om te redden en het heil te brengen; in plaats van de Goddelijke Liefde en Zijn helende werken te zien, is men gaan inzien hoe onze Heer en Verlosser in zijn lijden en sterven door God is aanvaard en daardoor onze zonden heeft uitgeboet.

Aan de basis van deze visie is het idee dat de mensheid heeft gezondigd tegen God en dat dit zonder enige twijfel een onvergeeflijke zonde is; op deze wijze heeft men door ‘*de menselijke hoogmoed*’ aan te hangen God beledigd; alleen een God zou dit weer kunnen goed maken; onze Heer en Verlosser is door de Heilige Geest één met God de Vader en vormt de drie-ene God en het is in de menselijke geschiedenis Zijn opdracht van de Vader geweest om te herstellen wat geschonden was [tegenover het begrip van een Oud Testamentische wrekende god, die alleen maar kan vergeven wanneer de belediging is hersteld].

Dit is de satisfactie, [genoegdoening]-theologie die het [orthodox] christelijk bewustzijn ‘*diep*’ heeft beïnvloed. Het is te eenvoudig voorgesteld, wanneer gesteld wordt dat deze visie alle geloofwaardigheid van de boodschap van onderlinge Liefde opheft!

Onze Heer en Verlosser heeft Zijn dood zien aankomen en heeft bloed-zweet en tranen geplengd in de tuin van olijven, waar Hij twee mogelijkheden voor ogen zag:

1.] ofwel stand houden in het besef dat er een veroordeling en het daarop volgende vonnis aankwam;

2.] ofwel wijken op bepaalde essentiële punten en gaan schuilen tot de storm overgewaaid zou zijn en dan terugkomen.

Onze Heer en Verlosser had dit kunnen doen; maar Christus heeft aanvaard om tot het einde toe door te gaan en Zijn leven prijs te geven; dat is de opperste overgave!

Het is niet de Wil van God geweest dat onze Heer en Verlosser, Zijn Zoon vermoord zou worden.

Al die pijn en al dat bloedvergieten waren voor God niet nodig teneinde onze verlossing te bewerkstelligen, maar wel voor hen die Hem doden en gedood hebben!

Het was hun wil dat onze Heer en Verlosser, Koning der mensheid stierf op een Kruis.

Onze Heer heeft het lijden niet gezocht; het lijden is namelijk in zichzelf een schandaal, een vloek. Maar de manier waarop Christus [en Zijn volgelingen] dit lijden doorleeft is uniek: als een offergave. Daarmee wordt aangegeven dat onze Heer en Verlosser als geheel God en geheel mens geboren is met een Goddelijke Wil, een vooropgezet plan en ook gestorven is met Goddelijke bedoeling: met name dat Hij -tot op het einde van- Zijn opdracht zou [met Hemelvaart] zou opgaan en plaats zou nemen aan de Rechterhand van de Vader.

Zo zullen wij als mens op onze knieën belanden tegenover het sterven van Christus; je leven lang zul je dit actief dienen uit te diepen, trachten te doorgronden.

En deze solidariteit met onze medemensen houdt in dat wij onze verkeerde waanideeën, onze luchtkastelen, terzijde dienen te stellen.

Wij zullen allemaal op verschillende wijze ons Kruis ontmoeten/tegen komen in ons leven.

Wanneer wij ons Kruis op onze weg tegenkomen, zal ‘*onze Vader*’ dit toelaten om het te beleven als ‘*kind van God*’, want Hij laat dit toe om ons bestwil, we kunnen er van leren.

Wanneer ik een hersenbeschadiging oploop of kanker krijg, dan komt dat niet van God, dat is een vorm van de zonde, van het kwaad.

De ondersteuning vanwege ‘*onze Vader, die in de Hemelen zijt*’ Wiens Wil zal geschieden op aarde zowel als in de Hemelen zal ons toelaten terug te keren naar het leven; het kan ook dat dit mijn laatste overgang is waar de Vader mij begeleidt en dat kan de gelegenheid zijn tot zelfovergave. Tot het moment dat de laatste adem wordt overgegeven; kan de mens het leven niet stilleggen; het is juist daarom dat men op een weg ten dode belandt en ‘*niet*’ door eigen wil, wanneer men de dood via de menselijke wil [euthanasie] gaat verhaasten. Het leven is voor ons christenen een Gods-geschenk en wij dienen dit tot op het laatste moment dienen te verdedigen.

Wij behoeven het leven, welke wij dankzij God hebben verkregen niet door kunstgrepen onnodig te blijven verlengen, er is ons een beperking opgelegd -niet voor god, als God- te gaan spelen.

Ons menselijk verlangen is fundamenteel, het is motor van ons leven; wanneer men geen verlangen meer heeft, is men dood; en wanneer het verlangen verschrompelt, dan sluipt men heel langzaam in een depressie; de zin/ de 'trek' in iets hebben - om het leven terug te vinden, het geluk te leven, het verlangen om te leven, de creativiteit, en op die manier de Genadegave van God ontvangen.

Dit verlangen geeft ons dat wij keuzes maken; een wil en een streven, die niet vol van verlangen is, houdt een onbewust [dood] leven in. Een wil die vol van verlangen is, leidt tot daden die 'vruchtbaar' zijn, die 'vol' zijn, die hout snijden, waar geen enkele discussie over bestaat. Het draait hierbij om de uitwisseling van meningen [overleg] en niet om het doordrukken van stokpaardjes.

Waar is mijn verlangen in mijn dagelijkse leven? Ben ik het kwijt? Hoe kan ik het verlangen terugvinden? Mezelf en anderen ontplooiën? Dit zijn levensvragen, met name wanneer het om een gemeenschap gaat.

Zorg dragen voor de verlangens, die jij en je omgeving bezig houden; er zijn toekomstige verlangens en er zijn 'diepe' verlangens.

Ons menselijke verlangen is geen menselijke behoefte!

De behoefte aan iets zet ons in een verhouding van het consumeren [je hebt honger, dus je eet; eenmaal gegeten, is dit over want de behoefte is vervuld].

Het verlangen wat betreft de voeding bijv., heeft te maken met smaken, waarderen, samenzijn, verbonden zijn met anderen; verlangen brengt gemeenschap binnen in de beleving.

Wat is er ontstaan als gevolg van mijn persoonlijke verlangens in de loop van mijn leven?

Heb ik geleefd onder druk van het verlangen van een ander? Liet ik me bezitten door het verlangen van een ander? En hoe ben ik tot het bewust warden gekomen, hoe heb ik het onderdrukken door de ander in de gaten gekregen?

Of . . . . ben 'Ik' in mijn verlangens 'te vèr' gegaan doordat alleen 'mijn' verlangens de boventoon hebben gevoerd: ik heb tenslotte Macht nagestreefd/gekregen/verworven, ik ben inhalig en bezitterig geworden, een vorm van [goddelijke] almacht, ben boven het volk verheven.

We vervangen 'wil' door 'verlangen'. Zonder bang te zijn voor wat hieruit voort kan komen; sommigen menen dat God verbiedt te verlangen - maar dat is gebaseerd op een verkeerde interpretatie van de erfzonde: het verbod op de kennis van goed en kwaad!

Het verlangen is een deel van het geïncarneerde leven en zo gaat God met ons om.

Verlangen wordt iets moois. Verlangen helpt je 'te leven'.

Vaak heeft men zijn verlangens georiënteerd naar de dood en niet naar het leven.

Het gaat om 'al die' dwaalwegen, die verbintenissen en beloftes waarin bevat zit dat 'ik' mijzelf opoffer, dat 'ikzelf' sterf, dat 'ikzelf' herstel, uitboet... dit zijn zaken, die doorwerken tot op de dag van vandaag, in het 'hier en het nu' .

Trouw blijven aan je verlangen en je datgene waartoe 'jij' jezelf geroepen voelt - of ervaren hebt dat je geroepen bent en daardoor keuzes hebt gemaakt.

Op zoek gaan naar de bron van het verlangen: hoe kan ik binnen de omstandigheden die in het 'hier en het nu' de oorspronkelijk mens zijn, iets van mijn

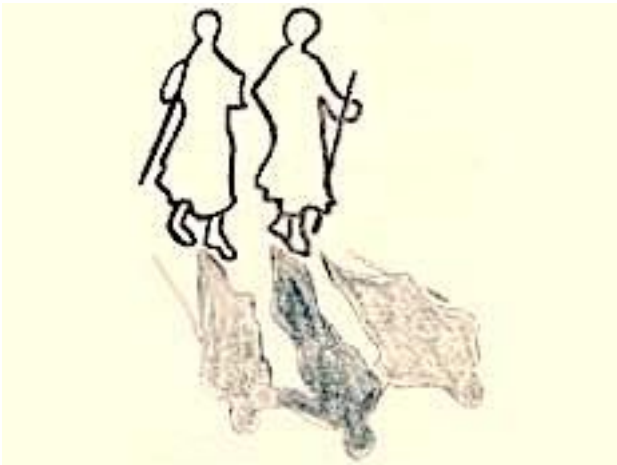
diepste verlangens realiseren?

Wie graag zou schrijven, dient een pen of potlood te pakken en beginnen te schrijven.

Maar indien je geen boek kunt schrijven, is de oplossing dat je een blog schrijft en jouw belevenissen op de christelijk weg aan anderen voorlegt; je doet iets met datgene wat je ervaart, je komt in beweging en pakt het aan; om een boek te schrijven moet je iets -voor de overgrote massa- te zeggen hebben, maar je begint met een blog te schrijven: hoe dan ook, je blijft niet onvruchtbaar maar kiest voor vruchtbaarheid.

Maar, hoe ervaar je in het gewone dagelijks leven 'de Wil van God'.

Hoe beleef je het daar, het gaat om te beginnen om eenvoudige zaken.

Wie vertrekt vanuit het Plan van God en de vraag hoe er 'persoonlijk' aan te beantwoorden, die persoon doet de Wil van God. Ik doe de Wil van God, wanneer ik probeer mijn leven terug op orde te brengen - op de manier waarop 'Hij' het bedoeld heeft; dit geeft een sterke geruststelling. Het komt erop aan de keuze binnen te brengen in datgene wat ik beleef. Je kunt niet alles kiezen en er zijn gebeurtenissen die je -wanneer je er achteraf bij stil staat- nooit had gekozen, die beproevingen zijn, een Kruis . . . . .

Men kan niet kiezen om een hersenaandoening of kanker te krijgen, om zijn partner te verliezen, een kind. Maar het draait erom 'hoe' kun jij deze beproeving doorleven?

We maken persoonlijk soms zaken mee die echt niet zo gemakkelijk zijn; ze hebben te maken met de zuivering van het hart, met de doorgang door de rode zee, met ons **Paasgebeuren** en het verlangen naar de algehele Opstanding van de mensheid.

Hoe een conflict voeren?

Conflicten behoren bij het dagelijks leven want het dagelijks leven is relatie en relatie tussen mensen zijn nogal wispelturig. Hoe het begrip conflict in het voeren en bij een verschil van mening de Wil van God te beleven?

Sommigen laten zich verpletteren of ze elimineren de ander eenvoudigweg, zwijgen en laten de ander doodbloeden. De opgave is hoe in de Heilige Geest zo'n situatie met een een relatie omgaan, aankunnen?

Ik kan niet me laten vernietigen onder het voorwendsel dat dit het verlangen van de ander is of dat dit van God afkomstig zou kunnen zijn!

Ik streef er naar op een of andere manier het evenwicht te vinden tussen warm blijven, de ander niet als persoon te veroordelen en in diezelfde omstandigheden niet alles maar te laten gebeuren. Sommige mensen kunnen dat en kunnen -veelal, uit eigen belang- jarenlang zaken meer op hun beloop laten en de verantwoordelijkheid bij de 'zonnekoning' leggen en laten liggen.

Er zijn zaken die ik kan accepteren omdat ze niet dramatisch genoeg zijn en er zijn er andere die ik niet kan aanvaarden omdat ze tegengesteld zijn aan de orde van God. Hoe verbonden te blijven vanuit het hart en tegelijkertijd orde te blijven scheppen? Het gaat immers om de relatie van Het Hemels Koninkrijk of niet soms?.

Ik meen dat de Wil van God een verandering in het hart te weeg brengt: een verandering van de blik en de houding van het hart. Er bestaan fantastische Opstandingen/Verrijzenissen. Plotseling komt het hart tot inkeer, tot diep innerlijk besef en verandert het hart.

De Profeet spreekt van het nieuwe hart: *"Ik zal jullie een nieuw hart en een nieuwe geest geven, ik zal je versteende hart uit je lichaam halen en je er een levend hart voor in de plaats geven"*

Ezechiël 36: 26. Maar soms moet je daar ook in de geestelijke wereld lang op wachten.

Maar soms verschijnt er plotseling een traject/een transformatie, een transfiguratie voor me.

Ik geloof ook al ben ik geen Seraphim van Sarov of Silouan de Athonite dat je daarin binnen kunt treden wanneer je niet langer bang bent van de ander.

En dan brengt die angst me tot iets, wanneer ik me ergens zenuwachtig over maak, om toch die angst maar te gaan hanteren er iets mee te doen.

De passage die ik te vragen heb aan de Heilige Geest is waar mijn persoonlijke angst mij open te stellen voor de ander vandaan komt? Ze heeft zich genesteld in het verleden. Waarom ben ik bang?

Christus zal me immers bevrijden op het moment dat dit voor mij [door de genadegave van God] aan het licht is gebracht. De Genadegave is hier aan het werk, het Licht van de Heilige Geest.

'De angst heeft geen vat [meer] op mij!, ik geraak in vuur en vlam'.

Bevrijd van de angst, verhelderd op het niveau van de afgunst en van mijn eigen bronnen, versterkt in mijn eigen identiteit, geeft mij vuur, bezieling en dit gaat allemaal samen.

Hoewel hier een onderscheiding nodig kan zijn om te achterhalen of die relatie al dan niet behouden dient te worden. Men noemt dit **'het Pinksteren'** van de relaties.

Hoe gaan wij elkaar onderling beminnen, zoals Christus dit van ons verlangt? In goddelijke Liefde en in goddelijke Waarheid, gewoon recht toe, recht aan.

De mens zit 'daarin' en gaat stap voor stap vooruit.

Laat je niet ontmoedigen wanneer iets jou niet gelukt; ook wanneer je terugvalt, zal dat je helpen jouw angst in te zien en je afgunst een plaats te geven en je af te vragen hoe jij jezelf in het geheel, in de [christelijke] samenleving een plaats dient in te nemen.

Zo breng je het verlangen binnen in wat je beleeft en ga je over tot algeheel overleg met zelfsturende teams, die ieder hun eigen verantwoordelijkheid dragen.

Het is aan iedereen om -hier en nu- tot een keuze te komen. Dat houdt een doorgang, een doortocht, een doorreis in [de rode zee] die de basis vormt van het christendom en dus zeer fundamenteel is. Van daaruit levende is men in de eenheid aangekomen, die goddelijke eenheid, de Liefde. Je kiest op een bepaalde moment in je leven, verkrijgt het inzicht, die is, zoals het inzicht van de Heer, die jij je eigen maakt, om die kwestie te beleven. Je kiest om te leven omdat je weet dat dáár, het leven zal groeien; tot wasdom zal komen.

Het komt er dus op aan om de verkeerde beelden van God ten opzichte van het verlangen, neer te leggen. Wanneer er dingen gebeuren die niet van God komen, zal men ze doorleven *'als een Goede Vrijdag'*, dat wil zeggen je beseft dat hetgeen je tot nog toe deed *'niet de Wil van God is*. Christus heeft er als geheel mens en geheel God toch 30 jaar over gedaan om de manier waarop Hij zou antwoorden op zijn beproevingen, aan de kaak te stellen. Zijn levensdoel is ook voor ons mensen dit te doorleven en bewust te worden hoe een menselijk wezen *'kind van God'* is, hoe jij *'het vaderschap van God'* kunt terugvinden. De Blijde Boodschap van onze Heer en Verlosser is het Leven tot op het einde door te geven. Voldoe ik al aan de Wil van God, heb ik me die al *'eigen'* gemaakt. Welke plaats dien ik persoonlijk in te nemen in het Goddelijk plan met de mensen, met de mensen om mij heen? In welke levensfase bevind ik me, beweeg ik me wel overeenkomstig de Wil van God? Dit heeft een troostende uitwerking en onze Heer en Verlosser is mij dankbaar dat ik als Zijn Volgeling Zijn Goddelijke Wil aanhang, terwijl ik me op Zijn weg begeef. Dat is de vertaling van het woord: 'Hebreeër' [עברי]: *'degene, die zich onderscheid van zijn omgeving, die daarin gelukkig is omdat hij onderweg is naar het Hemels Koninkrijk'*.